

12. Muki se loučí

Tak to jsem já, Muki. Ještě bych vám toho mohl povídat mnohem víc, ale kdo ví, třeba by vás to ani nebavilo. No, ale doufám, že jste se se mnou tak moc nenudili. Kdo ví, třeba se zase potkáme v nějaké jiné knížce. Jestli o to stojíte, můžete mi napsat. Kam? No přece k Horáčkům.

Jistě si vzpomínáte, že se mi k nim nejdřív ani trochu nechtělo, ale teď se mi tam moc líbí, protože jsou moc hodní a mají mě rádi. Já je mám taky moc rád, ale to už jste jistě dávno poznali.

Jo, a taky jsem se moc skamarádil se Zuzkou Koblížkovou, stejně jako Matyáš, ten je do ní úplně vedle. Není se čemu divit, ona je moc prima a není vůbec domýšlivá na to, že hraje fotbal líp než leckterý kluk. Matyášův tatínek říká, že každé nadání je dar od Boha, takže se nemáme čím chlubit, ale za všechno mu máme děkovat.

Já jsem taky vděčný za to, že mám zdravé nohy, i když fotbalista ze mě nikdy nebude. A že mám kolem sebe takové hodné lidi.

A pro vás mám ještě jedno překvapení... Copak to asi bude? Hádej! ... ???

Jestli nevíš, otoč list a podívej se: co tam vidíš?

Správně, to překvapení je písnička. Jestli máš ke knížce kazetu, můžeš si ji se mnou zazpívat.

Tak ahoj! Pa! Nazdárek! Měj se! Pápá! Těpic! A někdy možná zase - nashledanoouu!

